

G. Joó Katalin
Mesecseppek - csepp mesék

illusztrálta: Albert Katalin

G. Joó Katalin

Mesecseppek – csepp mesék

**Illusztrálta:
Albert Katalin**

TARTALOM

A kis Hótündér

A néma hercegnő

Cseresznyevirág meséje

Fricska

Varázslatos este

A titkos recept

A tolvaj szarka

Békák

Tavasztündér

Mire jó a mesecsepp?
Elmesélem most neked.
Szomorú vagy, bánatos?
Olvass mesét, s meglátod
egy csepp mese felderít,
messze-messze elrepít.
Mesecseppben csepp-mese,
gyógyír a rosszkedvedre.

A kis Hótündér

Egyszer volt, hol nem volt, messze valahol Jégországban élt egyszer egy Hókirálynő és sok-sok apró hótündér. A Jégpalotában, ahol éltek, főleg télen nagy volt a sürgés-forgás. Ilyenkor bizony nagyon sok dolguk volt a kis hótündéreknek!

Az ő feladatuk volt, hogy beborítsák a földet hóval, és szebbnél-szebb hópehelymintákat találjanak ki. A jégteremben ültek, rajzolgattak, tervezgettek, vagy épp hintették a földre a havat. Csak egy Hótündérke nézegetett szomorúan az ablakban. Arról álmodozott, hogy csak egyszer, csak egyetlenegyszer, lemelessen a földre az emberek közé! Hiába kérlelte a Hókirálynőt, ő bizony hajthatatlan volt.

– Kedves Királynő, annyi szépet látok a földön ilyenkor karácsony környékén, engedj le az emberek közé, hadd sétálhassak közöttük! Mindenki olyan boldog, mindenki olyan vidám... Olyan jó lehet a földön élni! Itt csak unatkozom! Csak rajzolgatok, csak havat szórok... már annyira szeretnék valami mást csinálni!

Addig-addig könyörgött, míg a Hókirálynő megunt, és így szólt:

– Na, jól van, menj az emberek közé! De majd meglátod, ott se mindenki boldog, ott se mindenki vidám. Az ottani élet csillogó, de előfordul, hogy e csillogásból nem jut mindenkinek. Járj nyitott szemmel, szívvel! Légy jó, higgy az érzéseidben, hallgass mindig a szívedre! Kapsz három napot. Ennyi idő elég lesz az ismerkedésre, nézelődésre. Azonban három nap múlva vissza kell térned, mert különben soha többé nem jöhetsz vissza hozzánk, a földön kell maradnod és játékbabává változol. Mondd ezt a varázsigét háromszor:

Hópihe, hópihe,
szállj ide, szállj ide.
Legyek ott, legyek ott,
ahol lenni akarok!

– Amikor vissza akarsz jönni, akkor is ezt a varázsigét kell elismételned. Ne feledd! Három nap... babává változol...

De ezt már a kis Hótündér nem is hallotta. Már hadarta is a varázsigét. Amikor megérkezett a földre, nagyon örült. Sétálgatott, nézelődött, csodálkozott, hogy mindenki nagy csomagokat cipel, hatalmas fenyőket visznek a lakásokba. Az első és a második nap nagyon gyorsan eltelt azzal, hogy bámészkodott, ismerkedett az emberek lakta világgal.

Harmadik nap gondolta: mielőtt visszamegy, játszik egy kicsit a gyerekekkel. Ők mennyivel jobb játékot játszanak, mint ők a palotában!

A gyerekek kíváncsian nézték gyönyörű hófehér kabátját, sapkáját, csizmáját. Az egyik gyerek elkiáltotta magát:

– Úgy nézel ki, mint egy habcsók! Így akarsz játszani? Ilyen ruhában?

A többi gyerek is rákezdte:

– Habcsók, habcsók...

A kis Hótündér szomorúan tovább ment. Ők nem szokták a palotában bántani, csúfolni egymást. Ahogy sétálgatott, megpillantott két kisgyermeket, akik a játékbolt kirakata előtt nézelődtek. Az egyik szomorúan így szólt:

– De jó lenne egy ilyen babát kapni! Látod, milyen gyönyörű ruhája van! Hófehér a kabátja, sapkácskája, csizmája... Olyan, mint egy tündér!

S ott sóhajtoztak, álmodoztak a kirakat előtt.

„Úgy látszik, nem mindenki kap olyan nagy becsomagolt dobozokat” – gondolta a kis Hótündér.

– Milyen jó azoknak, akik kapnak ajándékot karácsonykor! – sóhajtotta a másik gyermek.

A Hótündér elszomorodott. Szóval mégis csak igaza volt a Hókirálynőnek, hogy a földön nem mindenki boldog, nem jut mindenkinek a csillogásból. Vannak olyanok, akik nem kapnak karácsonyi ajándékot. Ment a két gyermek után, házáig követte őket. Egy kis házba mentek be, s náluk nem hatalmas fenyő volt feldíszítve, mint a többi házban, hanem három fenyőágacska volt egy vázában, s azon néhány papírdísz.

A gyerekek gyertyát gyújtottak, s szüleikkel karácsonyi dalokat énekeltek. Ekkor a kis Hótündér a szívében valami különöset érzett...

Látta, hogy így is boldogok az itt élők. A kis Hótündér már tudta, hogy fog örömet szerezni ezeknek a gyerekeknek. Azzal is tisztában volt, hogy ha nem megy vissza, amikor lejár a három nap, akkor örökre a földön marad, s egy hófehér ruhás, sapkás, csizmás játékbabává változik. Pont olyanná, amilyenről a két gyermek álmodozott. Már csak néhány perce volt, de nem mondta el a varázsigét. Becsöngetett a házba.

A gyerekek kiszaladtak megnézni, hogy vajon ki csöngethet ilyenkor. Csofalkozva látták, hogy az ajtóban egy gyönyörű hófehér bundás, sapkás, csizmás baba állt. Pont olyan, amilyet szerettek volna...

A néma hercegnő

Hol volt, hol nem, ott, ahol az Óperencia folyócska folydogál és beleérkezik az Óperenciás tengerbe, egy szép kastélyban élt egyszer egy király. Ennek a királynak volt egy lánya, Füzike. A hercegnő olyan szép volt, hogy a napra lehetett nézni, de rá nem. Jöttek is a kérők szép számmal, de a hercegnő éles nyelve elűzte őket. Mindenkire volt egy gúnyos megjegyzése. Egy nap megérkezett a Fekete herceg.

– Ni, ennek meg akkora orra van, mint Mátyás királynak! – mondta Füzike.

A herceg apja varázsló volt, így ő is sok varázsos fortélyt eltanult tőle. Így szólt:

– Kigúnyoltál, ezért meglakolsz! Mától ne tudj megszólalni!

Azzal elviharzott. Füzike kacagott egyet, épp szólni akart, de több hang nem jött ki a torkán. Hiába jöttek orvosok, nem tudták meggyógyítani. A városban élt egy százesztendős anyóka. Nosza, befogatott a király a hintóba, s oda hajtatatott. Az a hír járta, hogy ő mindenre tud megoldást. Miután a király elmesélte lánya történetét, a néne így szólt:

– Felséges királyom! Messze az Üveghegyen túl, de még az Óperenciás tengeren is túl, van egy ország, aminek Csodaország a neve. Még az én dédanyám mesélt róla. Itt szinte minden bajra van orvosság. Meg kell keresni a Csodapatakot, inni kell három kortyot a vizéből. Utána a Csodagyümölcsöt termő fáról egy gyümölcsöt meg kell enni. Ezután a Szépen szóló madárkát kell háromszor megsimogatni. Ez a gyógyír a lányod bajára. Ezek csak akkor hatnak, ha a lányod megy oda. Mit sem ér, ha ezeket idehozatod. Adok három pár cipőt, ezt vigye magával, mert szüksége lesz rá.

A király szomorúan ment vissza a palotába és töviről-hegyire mindent elmesélt a lányának. Felnyergeltek neki egy szép paripát, tettek neki enni-innivalót, bepakolták a három pár cipőt is, amit az anyóka adott. Volt nagy sírás, amikor a király útjára engedte leányát. Ment, mendegélt, egyszer csak megpihent egy fa árnyékában. Elővette elemózsiáját, ekkor egy madárka repült a fára. Keservesen csipogott. Rászállt a lány vállára, esdeklő szemmel nézett rá. Gondolta Füzike, biztos éhes, hát adott neki enni, markából pedig megitta. A madárka hálásan nézett rá. Innentől kezdve felette repült vagy a vállán utazott.

Eltelt hét nap, hét éjszaka, végre megérkeztek az Üveghegy lábához. Ott a királykisasszony leszállt a lováról. Felvette a cipőt, amit az anyókatól kapott, s elindult megmászni a hegyet. Véres lett a keze, mire felért. Véres lett a lába, mire leereszkedett a másik oldalon. Elvásott az első pár cipő, azt elhajította. A zsákjából elővette a második pár cipőt, s miután ettek-ittak, a madárkával tovább mentek a tenger felé. Mikor odaért, gondolkozott Füzike, hogy is kelhetne át az Óperenciás tengeren. Ekkor a madárka hangosan csipogni kezdett, s elvezette a lányt egy kis kunyhóhoz. Ott élt a révész, aki jó szívvel átvitte a néma lányt a tenger másik

partjára. S megérkezett végre Csodaországba. Itt minden üde zöld volt. Ment, mendegélt a lány, a madárka vidám követte. Hamarosan találkoztak egy vénséges vén öregemberrel. A szakála a földig ért, ő igazította útba a lányt, hogy merre menjen tovább, hol találja a Csodapatakot és a Csodafát. A Csodapatakból kortyolt három kortyot, s érezte, hogy milyen jó a torkának, s suttogva megszólalt:

– Kedves madárkám, köszönöm, hogy idáig elkísértél!

A madárka vidáman három kört tett a feje fölé. Pihentek egy cseppet, s indultak is tovább. A Csodafa egy kőhajításnyira volt. Füzike leszakajtott egy gyümölcsöt, s jóízűen megette. A madárkának is adott egy falatot.

Érezte, hogy most már nem csak suttogva, hanem halkan is tud szólni.

– Madárkám, olyan jó, hogy itt vagy!

Ekkor egy gyönyörű madár szállt a fára. Trillázni kezdett. Rászállt Füzike kezére, aki háromszor megsimogatta.

– Köszönöm madárka, hogy megsimogathattalak!

S kacagni kezdett, úgy örült, hogy visszajött a hangja. Az őt kísérő madárkát is megsimogatta.

– Még van egy pár cipőm, az talán kitart, míg átérünk az Üveghegyen, ott majd a lovammal megyünk tovább. Ugye, velem jössz?!

A madár így szólt:

– Nem lesz szükség a cipődre!

Azzal megrázta magát, s hát uramfia, a Fekete herceg állt előtte.

– Gonosz voltál velem, de mióta megláttalak, nem tudtalak elfelejteni. Azért kísértelek, nehogy bajod essék. Ha elfogadod, hazaviszlek a táltos paripámon, és elveszlek feleségül. Ezt a cipőt pedig tedd el emlékébe, hogy mindig eszedbe jusson, hogy nem szabad másokat kigúnyolni, kinevetni. Soha ne ítélj elhamarkodottan, s ne bánts az, aki más, mint te!

Füzike elpirult, lehajtotta a fejét. Már szégyellte, hogy csúnyán elbánt a kérőivel.

– Örülök, hogy megbocsájtottál, s nem haragszol már rám. Tanultam a leckéből, ásó, kapa, nagyharang válasszon el tőled.

Felpattantak a paripára, s két szempillantás alatt ott voltak az apja palotájában. A király nagyon megörült a lánynak, de még jobban annak, amikor elmesélte, hogy többet nem gúnyolódik senkivel. Nagy lakodalmat csaptak. A cipőt bekereteztették, s a palota tróntermébe rakták, hogy mindig szem előtt legyen. Igaz volt, mese volt...

Cseresznyevirág meséje

Egyszer volt, hol nem, élt egy király, akinek született egy lánya, aki, mivel a cseresznyefák virágzásakor jött a világra, a Cseresznyevirág nevet kapta. A haja mézszínű, a szeme kökény, orcája piros, mint a cseresznye. A király felesége meghalt, így egyedül nevelte lányát. Telt-múlt az idő, Cseresznyevirág egyre szebb lett. Szeretett a kertben anyja virágai közt festegetni, énekelni, furulyázni. Nagyon szép képeket készített, olyan gyönyörűen énekelt, furulyázott, hogy mindenki a csodájára járt.

Nőtt, nődögélt, majd kérék is megjelentek az udvarban, de a király mindegyikben talált valami kivetnivalót. Lánya orcája egyre sápadtabb, szomorúbb lett, mert már szeretett volna már férjhez menni. Dalai is egyre szomorúbbak lettek, aki hallotta, szinte sírva fakadt tőle. A király el is határozta, nem lesz ilyen önző, mégiscsak elengedi a lányát, ha megfelelő kérék jelentkezik. Az udvarmester jelentett is, hogy megérkezett a Bodzavári királyfi. Hívatta is a lányát a király, aki a kertben festegetett. Cseresznyevirág épp indult be a palotába, egyszerre csak elsötétedett az ég, nagy zengés támadt, s ott termett a hétfejű sárkány. Megragadta Cseresznyevirágot és huss! elrepült vele.

Hej, búsult a király, sírt, hogy most mitévő legyen. Így szólt a Bodzavári királyfi:

– Felséges királyom, én megkeresem a lányát, kiszabadítom, mert amint megláttam a festményt róla, egyből beleszerettem.

A király nagyon megörült, s odaadta a királyfinak Cseresznyevirág furulyáját, hogy azt vigye magával. Ezt a lánya, ha meglátja, tudja majd, hogy segíteni akar neki. Ment a királyfi, hosszú utat megtett már, de hiába kérdezősködött, senki nem tudta, hol lakik a sárkány. Egyszer egy erdőhöz ért, ahol a favágók szorgalmasan dolgoztak, és már sok fát kivágtak. Kérdezi a királyfi, miért vágják ki ezt a rengeteg fát?

– Az erdőben áll egy vár, annak a gazdája a hétfejű sárkány, s ő kérte, hogy vigyünk annyi fát, amennyiből egy csodaszép vár felépülhet majd, ahova szép feleségét viszi majd.

A királyfi megörült, mert tudta, jó helyen jár. Ment az erdőbe, megkeresni a várat. Ahogy odaért, bezörgetett. Az ablakon Cseresznyevirág kukkantott ki.

– Jaj, menj innen, mert a sárkány, ha megjön, felfal téged!

A királyfi elővette a furulyát, megmutatta, hogy őt az apja küldte, s addig el nem megy, amíg ki nem szabadítja. Cseresznyevirág beengedte a várba, beszélgettek. Aztán az erdőbe visszaküldte a királyfit, nehogy a sárkány észrevegye. Megjött este a sárkány, s azt mondta:

– Phi, de emberszagot érzek!

– Á, csak még mindig az én illatomat érzed – mondta Cseresznyevirág.

A sárkány azt is észrevette, hogy a lány egy napocskát festett a képre, holott addig csak sötét, szomorú képeket készített, de nem szólt. Másnap újra jött a Bodzavári királyfi és azt mondta:

– Próbáld megtudni, miben tartja az erejét. Hátha így könnyebben legyőzhetem.

Újra visszament az erdőbe. A sárkány este megint csak azt mondta:

– Phi, de emberszagot érzek!

Cseresznyevirág megnyugtatta, hogy csak ő van itt, nincs más. A sárkány átkutatta a palotát, de senkit sem talált. Láta, hogy aznap még vidámabb, még szebb kép készült, mint előtte.

Cseresznyevirág azt mondta, hogy azért vidámabbak a képei, mert egyre jobban érzi itt magát. S ha feleségül szeretné venni, akkor minden titkát el kell mesélnie, mert egy férjnek és feleségnek mindent kell egymásról tudnia. A sárkánynak jól estek ezek a szavak, s elmesélte, mit szeret enni, inni...

– Kedves sárkányuram, és az erődöt miben tartod?

– Van egy ládika, abban van egy gyémántos gyűrű, aki azt az ujjára húzza, abba száll át az én erőm – válaszolta a sárkány.

Másnap jött a királyfi és együtt kezdték keresni a ládikót, de nem lették. Már esteledett, de hiába keresték, nem találták. Már majdnem feladták, amikor Cseresznyevirágnak eszébe jutott, hogy lehet, hogy a sárkány ágyában van, a matrac alatt. Hát, tényleg ott volt! A királyfi az ujjára húzta a gyűrűt, s érezte, hogy egyre erősebb lesz. Jött a sárkány, de bíz alig vonszolta magát, egyre fogyott az ereje.

– No sárkány – állt elé a királyfi –, az életedet meghagyom, de Cseresznyevirágot magammal viszem.

Azzal a sárkány egyik táltos lovára pattantak, s huss! elrepültek vele vissza Cseresznyevirág palotájába. Az öreg király sírt örömében, mikor meglátta a lányát. A királyfinak adta a fele királyságát is. Nagy lakodalmat csaptak. Cseresznyevirág pedig olyan szép képeket festett, hogy a csodájára jártak más országokból is, és csak vidám dalokat énekelt, furulyázott.

Tán most is élnek, ha meg nem haltak. Ha látsz egy virágzó cseresznyefát, jusson eszedbe Cseresznyevirág meséje!

Fricska

Valahol Lappföldön, a Fül-hegyen, ahol a Mikulás él, már nagy volt a sürgés-forgás. A mikulásfalvi postahivatalban már zsákokban, kosarakban álltak a levelek, arra várva, hogy a Mikulás és manócskái elolvassák azokat.

Mikulás apó a kandalló mellett melegedett, teát kortyolgatott, mert fájt egy kicsit a torka. Szorgos kis manói jobbnál jobb tanácsokkal látták el.

– Feküdj csak le, mi addig olvassuk, válogatjuk a leveleket! – rikkantotta Piszke, a kismanó.

Pöszke, a másik manó, mézet hozott, fahéjolajat csepegtetett a párologtatóba, összekeverte egy kis levendulaolajjal.

– Ez a finom illat megnyugtat, szép gondolatokat ébreszt – mondta tudálékosan.

A rénszarvasok Rudolf és Üstökös vezetésével edzést tartottak, készülve az előttük álló hosszú útra. Egy valaki nem dolgozott, nem segített, hanem azon törte a fejét, milyen tréfát eszeljen ki, amivel felbosszanthatja a Mikulást vagy a manókat. Ő nem volt más, mint **Fricska**, a krampusz. Már volt olyan, hogy összekeverte az országok szerint szétválogatott leveleket, eldugta a manók sapkáját, a Mikulás botját... és sorolhatnám.

– Mit tegyek? Mit tegyek? – járkált fel s alá Fricska.

– Megvan! Ez az! – kiáltott fel.

Már futott is! A Mikulás épp bóbiskolt. Fricska odasettenkedett, és a párologtatóba tüsszentőport kevert. Boldog vigyorral az arcán, kisurrant a szobából. A Mikulás arra riadt fel, hogy valami facsarja, tekeri az orrát. Tüsszenteni kezdett.

– Hapci! Hapci!

Csak tüszkölt, csak prüszkölt, nem bírta abbahagyni. Beszaladtak a manók:

– Mi történt Mikulás? Beteg vagy?

– Nem tudom abbahagyni a tüsszentést! Hapci! Öntsétek ki a párologtatóból, ami benne van, mert attól prüsszentek! Hapci, hapci...

Piszke és Pöszke azonnal rájött, hogy csakis Fricska lehetett a tettes.

Kiöntötték a lötytyöt a párologtatóból.

– Keressük meg Fricskát! – adta ki a parancsot Piszke.

Hiába bújt el a pincében a kis kópé, hamar megtalálták. Fülön fogva vitték Mikulás Apó elé.

– No, te csibész! Már megint mit tettél?! – kérdezte megrovóan Mikulás Apó.

– Ééén... én... semmit! – mondta ártatlan képpel Fricska.

Pöske hátulról fejbe kólintotta.

– Na jó! Én voltam. De csak meg akartalak tréfálni! – felelte ártatlan képpel.

– Mit csináljak... mit csináljak most veled? Ez így nem mehet tovább!! Mától Piszke és Pöske figyel rád! Nekik kell segítened délutánonként és minden délelőtt a Manóiskolában kell menned! Épp ideje, hogy te is tanulj, okosodj!

– Iskoláaaaa!!! Na, azt már nem! Dolgozni, azt még igen! Igaz, nem lesz nagy öröm ezzel a két „manócsmanóval” – mondta csúfondárosan – de iskola... brrr! A hideg is kiráz tőle!

– Márpedig muszáj! Tanulnod kell, hogy ne csak a csalafintaságon járjon az eszed! Így döntöttem és punktum! – mondta Mikulás. – Piszke, Pöske! Egy percre se veszítsétek szem elől ezt a kis gazfickót!

Másnap a két manó bekísérte az osztályba Fricskát. Hiába könyörgött, hogy nem kell őt egészen az osztályig kísérni, a manók nem tágtottak. Sőt! Még Mizelka tanító néni is megvárták, nehogy kiszökjön az iskolából a kis krampusz. Így telt el egy hét, két hét...

– Kedves Mikulás Apó! Már megkomolyodtam. Minden délelőtt az iskolában koptattam a padot, délutánonként csomagoltam az ajándékokat. Hadd menjek veled ajándékokat osztani! Ott meglátnád, hogy milyen kedves, aranyos lettem! Légyszi! Légyszi! – kérlelte Fricska.

– Na jó! Igaz, még nem jöhetsz velem, de tegyünk egy próbát! Holnap nagyon korán indulok. Az lesz az első feladatod, hogy a rénszarvasokat fogd be a szán elé!

– Ígérem, meglesz!

Reggel, mikor még mindenki aludt, Fricska kipattant az ágyból, befogta a rénszarvasokat a szán elé. Sőt! Kifényesítette Üstökös és a többi rénszarvas csengettyűjét is. Mikulás Apó nagyon örült, hogy Fricska betartotta az ígéretét.

Néhány nap múlva maga mellé ültette a szánra, és elvitte ajándékot osztani. Azt a feladatot kapta, hogy azoknak a gyerekeknek, akik olyan csalafinták, kópék, mint ő, azoknak tegyen az ajándék mellé egy-egy virgácsot. Ezzel figyelmeztette a gyerekeket, hogy bizony a Mikulás mindenről értesül. Fricska imádta ezt a feladatot! Persze az is tetszett neki, hogy a gyerekek közt is vannak olyan rosszcsontok, ördögfiókák, mint ő.

Azóta is szorgalmasan jár Mikulás Apóval, osztogatja a virgácsokat. Talán ti is találkoztatok már vele...

Varázslatos este

– Karácsonyi mese –

A gyerekek az utcán éltek. Szegények, rongyosak voltak. Alkalmi munkákból, apróbb lopásokból tartották fenn magukat. A csavargók vezetője Lia volt. Lány létére a fiúk is elfogadták, tisztelték, mert sokszor ügyességével ő szerzett enni-valót a csapatnak.

Most is az utcán lödörögtek, hátha valaki munkát ajánl, vagy esetleg egy-két balek a horogra akad, akiket ki lehet zsebelni.

Lia mindig azt mondta:

– Mi nem vagyunk tolvajok. Csak azért lopunk időnként, mert különben éhen halnánk. Kis lopás nem lopás! Úgyis csak olyantól emelünk el valamit, akinek van. Egyébként is lehet, hogy ő se bánja, hogy olyanok vették el tőle, akik rá-szorulnak. Lehet, hogy akkor magától is adna. De így biztosan oda is adja nekünk!

Ez a bölcsesség mindenkinek tetszett. Az utcán a sétálók között feltűnt egy elegáns férfi, aki hosszan megállt egy-egy kirakat előtt. A gyerekek észrevették, hogy főleg a játékokat szemléli, de mégsem megy be egy játékboltba sem.

– A zsugori – mondta Timo. – Biztos azt nézi, mi a legolcsóbb...

– Á... nem biztos... – kontrázott Pocok. – Olyan szomorúnak látszik...

– Ne érzelegj! – morgott rá Füttyös.

Ő arról kapta a nevét, hogy nagyon jól tudott füttyülni. Hol trillázott, mint egy madár, hol akkorát füttyentett, hogy majd belé süketültek. Ő adott jelt, ha baj közeledett. Mindenkinek volt valamilyen gúnyneve. A rendes nevüket nem is mondták egymásnak. Minek is? Lia figyelt és azt mondta:

– Majd én a zsebe mélyére nézek! Maradjatok! Füttyös jelezz, ha valami gáz lenne!

Lia odasétált a kirakathoz, úgy tett, mint aki nézi a játékokat. Meglökte a jól öltözött embert, s már a zsebébe is nyúlt, már majdnem megszerezte a tárcát, amikor erős szorítást érzett a kezén.

– Nono, kiskomám! Mit keres a te kezed az én zsebemben? – kérdezte a férfi.

Lia nyelt egyet, de nem olyan fából faragták, hogy megijedjen. Szentelenül így szólt:

– Pardon, azt hittem, ez az én zsebem!

Hallotta Füttyös jelét, de hiába húzta a karját, nem tudta kirántani az erős szorításból.

– Most mi lesz? – kérdezte Pocok, sírós hangon a többiektől.

- Pszt! – Intette le Timo, és ő is feszülten figyelte a fejleményeket.
- Hívjak rendőrt?! Te kis kópé!
- Kérem ne hívjon! Én csak... Nem ettem és nagyon éhes vagyok, csak azért akartam lopni.

A gazdag ember elgondolkozott. Eszébe jutott, hogy bizony ő is egykoron az utcán élt, ő is lopott néha. Ránézett a gyermekre, akinek a sapkája lecsúszott a fejéről.

- De hiszen te lány vagy! – mondta meglepődve.
- Az hát, lány! Miért, csak a fiúk lehetnek éhesek?! – kérdezte pimaszul.

Aztán tovább beszélt:

- Gyakran álmodtam arról, hogy ilyenkor, mikor közeledik a karácsony, én is ehetek a finom ételekből, fenyőfa áll a szobában, lobognak a gyertyák, s minden szép, ünnepélyes... De nekem nincs családom, az utcán élek a barátaimmal. Nekünk nem jut a jóból, a karácsonyi finomságokból... hát időnként megszerez-zük magunknak. De maga nem értheti!

- Igaz, egy nap és itt van a karácsony... – dűnnyögte maga elé a férfi. – És hol vannak a barátaid?

- Mit érdekli az magát, hogy őket is átadja a rendőröknek? Egyébként csodálom, hogy még nem jött ide valamelyikük, hogy segítsen nekem.

Ekkor Pocok termett ott, s bokán rúgta a férfit. De az elkapta az ő kezét is.

- Nono, öcskös! – szorított egyet a csuklóján.
- Na, ez fáááj!!!
- Akkor ne rúgjkapálj! Maradj veszteg!
- Engedjen el minket! – mondta sírósan Pocok.
- Mi van? Elszállt a bátorságod?
- Kérem... engedjen el minket... – kérlelte most már Lia is a férfit.
- Jól van, de van egy ötletem! Gyertek el mindannyian hozzám karácsonyi vacsorára. Egyedül élek, legalább nem leszek egyedül, és örömet szerzek én is valakinek.
- Egyedül él? Akkor miért nézegette a játékokat? Tán magának akart venni egy hintalovat? – kérdezte most már újra szemtelenül Lia. Felbátorodott, hogy a férfi nem hívott rendőrt.
- Nem... régen a kisfiam szeretett volna egy hintalovat. Mire megvettem volna neki... – elhallgatott.

– Mi lett addigra? – kérdezte Pocok.

– Elmesélem, ha eljöttök. Hosszú történet ez. Várlak benneteket, a Szép utca 8. szám alatt lakom. Este hét órára gyertek, nem kell kiöltözni – mondta mosolyogva a férfi.

Ahogy elengedte a kezüket, a két gyerek elszaladt.

– Mi van? Meséljete már! Mi történt? – kérdezték a többiek kíváncsian.

Lia elmesélt mindent.

– Ez az ember buggyant! – mondta Füttyös. – Vacsorára minket? Aztán majd ott várnak minket a rendőrök!

– Á... akkor már most kiabált volna rendőrért – vélte Timo.

– Mit tegyünk? – kérdezte Lia.

Hangosan vitatkoztak, de nem jutottak semmire.

– Feküdjünk le, majd holnap megbeszéljük, aludjunk rá egyet – mondta Lia.

A kis csapat összébújva pihenni tért, de nehezen jött álom a szemükre. Mindenki azon gondolkodott, mi lenne, ha...

Pocok álmában mosolygott. Ő kapta a hintalovat a gazdag úrtól. Soha még ilyen boldog nem volt. Füttyös és Timo álmában degeszre tömte a hasát, elégedettség tükröződött az arcukon.

Lia sokáig forgolódott. Tudta, neki kell döntenie. Egész kedves volt ez a gazdag úr... nem kiáltott rendőrért... lehet, hogy tényleg komolyan gondolta, amit mondott? – tűnődött magában.

Álmában szép ruhában volt, finom ételektől roskadozott az asztal. Varázslatosan szép éjszaka volt ez mindegyiküknek.

Reggel kupaktanácsot tartottak, s elhatározták, elmennek a gazdag úrhoz. Beköszöntött az este, izgatottan álltak meg a nagy ház előtt.

– Szép utca 8. – olvasta Timo. – Megérkeztünk...

Egy darabig még toporogtak, míg végül Lia megrázta a csengőt. Egy inas nyitott ajtót. Félve néztek rá, de ő mosolyogva mondta:

– Jöjjenek be, a gazdám már várja önöket!

– Önökeeet... – mondta Pocok. És kihúzta magát.

Csodálatos volt minden. Ilyen szépet csak képeslapon láttak. A szobában egy óriási fenyőfát pillantottak meg, gyönyörűen feldíszítve.

– Ez ... ez... ilyet még... nem láttam – mondta Pocok, és sírásra görbült a szája.

– Na, ne bögj itten – mordult rá Timo.

Belépett a házigazda, a gazdag úr.

– Mutakozzatok be! – utasította őket Lia.

– Engem már tetszik ismerni, én Pocok vagyok. Azért, mert kicsi vagyok még.

– Az én nevem Füttyös – és füttyentett egyet.

– Én Timo vagyok. Csak simán Timo.

– Én pedig Lia, egyszerűen Lia.

– Gyertek, a vacsora már készen van – mondta a háziúr.

– Hadd nézzük még egy kicsit a fát! – kérte Pocok.

– Utána is nézegethetitek, de kihűl a vacsora.

„Kihűl? Kihűl! Kit érdekel” – gondolta magában Füttyös. – Mi mindig hideget eszünk.

Asztalhoz ültek és először óvatosan, majd egyre mohóbban faltak.

– No, csak óvatosan! Van még!

– Van még?! – mondta teli szájjal Pocok. – Akkor jó!

Mikor már jóllaktak, leültek, s a gazdag úr rágyújtott a pipájára és mesélni kezdett.

– Régen én is éltem az utcán. A szüleim meghaltak... aztán egy kedves család befogadott, felnevelt. Megnősültem. Egy nap, mikor nem voltam otthon, tűz ütött ki a házamban. A feleségem és a kisfiam nem tudott kimenekülni... azóta egyedül élek.

– És tényleg hintalovat akart a fia? Mert nekem is nagyon tetszik – mondta Pocok.

– Igen, azt kapott volna karácsonyra – hajtotta le a fejét a gazdag úr.

Csendben ültek egy darabig, senki nem mert megszólalni, nem tudták, mit mondjanak.

Lia ekkor elkezdett halkán énekelni. A többiek is bekapcsolódtak a szép, de szomorú karácsonyi dalba.

– Ez a mi ajándékunk, kedves... – de hisz még a nevét sem tudjuk, uram.

– Bálint a nevem, Takács Bálint. Egyébként nekem is volt csúfnevem.

– És mi volt az? – kérdezték szinte egyszerre a gyerekek.

– Vézna... mert olyan sovány voltam.

Nevettek.

– Na, gyertek, mutatok nektek valamit.

Bementek abba a szobába, ahol a karácsonyfa állt. A fa alatt dobozok sorakoztak szépen becsomagolva.

– Ez mind a tietek! A hintaló a tiéd, Pocok. De mindenki talál magának valamit.

A gyerekek nem akarták elhinni, hogy ez valóban velük történik. Vagy csak álom?

– Csípj már belém, Timo! – kérte Füttyös. – Auuu!! – ez fáj.

Boldogan bontogatták a csomagokat.

– Bárcsak soha ne múlna el ez a mai nap! – sóhajtott Pocok.

– Arra gondoltam, ha akartok, itt maradhattok velem. Én úgyis egyedül vagyok, így legalább lenne családom, lenne kikről gondoskodnom.

– Nem kéne az utcán laknunk? – kérdezte Lia. – Mindig lenne mit ennünk?

– Igen... – beszéljétek meg! Én átmegyek a szalonba, ott várom a válaszokat.

– Mit tegyünk? – nézett Lia a barátaira.

– Vigyük a cuccot és lépjünk le! – mondta Füttyös.

– Azt nem tehetjük, olyan rendes volt velünk – válaszolta Timo.

– Én... én itt szeretnék maradni... – mondta sírósan Pocok.

Valóban, Pocok ő még olyan kicsike, s most itt a lehetőség, hogy jobban éljen. A gyerekek egymásra néztek, és már tudták a választ.

– Jó! Te itt maradsz, mi elmegyünk – zárta le a vitát Lia.

– Maradjatok ti is!

– Nem lehet. Maradj csak te, majd időnként meglátogatunk, kizsebelünk – vigyorgott Füttyös. – De aztán nem ám hívod a rendőröket!!

Megölelték Pockot, aki most már zokogott.

– Na, menj be! Köszönd meg a nevünkben is a mai varázslatos estét.

Látszott, hogy Lia, Timo, de még a nagylegény Füttyös is küszködik a könnyeivel, és nem akarnak a jótevőjük és Pocok előtt sírni. Kioldalogtak a szobából. Nem néztek vissza. Pocok állt, aztán megindult a szalon ajtaja felé...

A titkos recept

1. rész

Egyszer volt, hol nem, Meseerdő közepén állt egy kicsiny kis takaros házikó, aminek a falára körben levendula virágok voltak festve. Itt élt Levendula anyó.

Levendula anyó házában minden levendula színű volt. A poharak a szekrényben, a tányérkák, a szalvéták, a kancsó, de még Levendula anyó köténykéje is levendula virágokkal volt díszítve. Finom levendula illat lengte be a kis lakást. Anyóka szeretett sütni, s ilyenkor meghívta az erdő, a rét lakóit. Sokan megfordultak nála. Most is vendéget várt. Az asztalra levendula virággal díszített terítőt tett, persze a vázán is levendula virágok voltak, s vidáman énekelve sürgölődött a konyhában.

– Bimm-bamm, bimm, bamm, 12-öt üt az óra,
S mindjárt itt lesz Bodza anyóka...

Ezt dudorászta magában. A kancsóba friss bodzaszörpöt öntött, mert ez volt Bodza anyóka kedvenc itala. Időnként átjött, megbeszélték a rét s az erdő híreit. Bodza néne híres volt arról, hogy meggyógyította a hozzáfordulókat. Minden csínyját-binját ismerte e növénynek. Az otthonában természetesen minden bodzavirág volt. Ő főzte a legfinomabb bodzalekvárt. A bodzakocsonyája pedig messze földön híres volt. Levendula anyó most egy különleges levendula süteményt készített. Sokszor sütött már levendulával ízesített sütit, de ez... ez, ez mindent felülmúlt. A sütemény illata szétáradt a szobában, s Praliné cicus, aki levendula színű masnit viselt a nyakán, sóvárogva nézett anyókára, s bízott benne, hogy ő is kap a finomságból. Dorombolt, Levendula anyó lábához dörgölözött, hízelkedett. Levendula anyó megsimogatta, s a cica lila tálkájába csúsztatott egy darabot a sütiből. Praliné miután megette, elégedetten feküdt le a lila kanapéra, fejét a virágokkal teli párnára hajtotta, s elaludt. Anyóka dudorászott, énekelgetett.

– Levendula, levendula illatos levendula,
Lila, lila, levendula,
Illatos kis koszorúcska...

Közben az ajtajára kitett egy gyönyörű, levendulából készített koszorút.

Egy kis levendula kölnit locsolt magára.

– Na, jöhet Bodza néne – dudorászta magában.

12-öt ütött a levendulás falióra. Csengettek. Levendula anyó fürgén az ajtóhoz tipegett, s kinyitotta. Csodálkozva látta, hogy az ajtóban nem Bodza anyóka áll.

– Kedves Levendula anyó! Bodza néne megbetegedett s engem küldött, hogy hívjalak el hozzá, mert bíz ő most segítségre szorul – mondta Szarka Sára, s lehajtott a fejét, mint aki nagyon sajnálja a beteg anyókat.

Levendula anyó elcsodálkozott, hogy épp Szarka Sárát küldte a barátnője! Sáráról mindenki tudta, hogy megbízhatatlan, sőt időnként elemel egy-két dolgot. De arra gondolt, hogy biztos nem volt más a közelben, így azért őt küldte a hírrel.

– Jó, máris megyek, csak viszek neki ebből a finom süteményből, amit ma kísérleteztem ki. Titkos a receptje, és nagyon finom lett! Ezzel biztosan megnyerem a holnapi nagy Erdei cukrász versenyt!

Besietett, levendulával díszített szalvétába tett néhány süteményt s mire kiért, Szarka Sárát sehol sem találta. Körülnézett, de Sárát nem látta sehol sem.

Megcsóválta a fejét, s elindult kedves barátnőjéhez. Igen ám, de Szarka Sára, míg anyóka benn a süteményt csomagolta, besurrant a házba s elbújt. Amikor bezáródott az ajtó, óvatosan előlopakodott. Körülnézett, s lábujjhegyen a konyha felé indult. Megbeszélte Róka Robival, hogy elcsenik Levendula anyó receptkönyvét a félszemű Vaddisznó Vazulnak, aki 1000 erdei tallért ígért érte. Vazul mindenre képes, hogy ő nyerje az idei nagy Erdei cukrász versenyt. Nem véletlenül volt csak egy szeme! A másikat harc közben veszítette el, amikor rosszban sántikált. Ezért bízta meg Róka Robit és Szarka Sárát, hogy Levendula anyó receptes könyvét csenjék el, mert eddig minden évben ő nyerte e versenyt. Most viszont, ha csalás árán is, de mindenáron ő akart nyerni. A két gazfickó pedig kapva kapott az alkalmon, mert az 1000 erdei tallérból már eltervezték, mit vesznek. A konyhában megtalálta a finom süteményt, Sára nem bírta ellenállni, megkóstolta.

– Ez menne! – suttogta.

Még elcsent pár darabot és munkához látott. Felforgatta a konyhát, a szobát, de sehol nem találta. Vajon hová rejthette? – tépelődött magában. Visszament a konyhába, mert úgy gondolta, csak ott lehet. Egyszer csak, ahogy a konyhaszekrény fiókját újra kihúzta, s a fiók alját is végigtapogatta, valamiben elakadtak az ujjai. És lám... valami oda volt rejtve. Óvatosan levette, igaz, nem a receptgyűjtemény találta meg, hanem az új levendula süti receptjét. Ez is jó lesz – gondolta. Betette a kis tarisznyájába s kimászott a ház ablakán. Útközben találkozott Pralinével, aki az erdei sétából tért haza, mert amikor Levendula anyó elindult, kisurrant egy kis kóborlásra.

Ezalatt Levendula anyó már majdnem odaért Bodza néne házához, amikor meglátta barátnőjét, aki épp az ajtót zárta.

– Hát te? Nem vagy beteg? – kérdezte Bodza nénét.

– Én? De hogy! Csak azért indultam hozzád ilyen későn, mert sehol sem találtam a szemüvegemet, meg a bodzazselé is kicsit sokáig főtt, és mindenképp akartam neked vinni. Itt van, ebben a kis üvegben.

– Na, akkor Szarka Sára rászedett! De vajon miért? – csóválta meg a fejét Levendula anyó.

– Ha már itt vagy, gyere be! Kóstold meg ezt a finomságot!

– Jó. Én meg hoztam neked a legújabb süteményemből. Meg el is fáradtam ebben a nagy sietségben, jó lesz egy kicsit leülni. De aztán megyek vissza, mert Sára biztos valami rosszban sántikál.

Békésen falatozgattak, majd Levendula anyó visszaindult. Amikor belépett a házba, látta a felfordulást. A fiók a földön hevert, azonnal tudta, hogy ellopták a titkos receptjét. Kiszaladt az Erdei Postára.

– Kedves Harkály Huba! Táviratozz Furfang felügyelőnek, hogy azonnal jöjjön, mert baj van!

Pont ilyenkor kellett neki elutaznia!

A harkály gyorsan lekopogta a táviratot. A varjú, aki épp arra röpült, meghallotta a hírt s már mondta is mindenkinek, akivel szembetalálkozott:

– Hallottátok mi történt? Kár, kár... Levendula anyó titkos receptjét ellopták! Kár, kár...

Medve Mici, Sün Sarolta szaladtak Levendula anyó házához. Izgatottan kérdezték a többi állatot, hogy ők mit tudnak az esetről.

– Én azt halottam, hogy Pralinét megkötözte a tolvaj! – mondta Szarvas Kamilla.

– Á, dehogy! – vágott a szavába Egér Evelin. – Neki semmi baja, az előbb láttam!

Hamarosan sokan ott tolongtak a kis házikó előtt, de Levendula anyó nem engedett be senkit, hisz a Furfang felügyelő még nem érkezett meg.

– Itt vagyok, siettem, ahogy tudtam! – mondta Furfang felügyelő.

Bement a házba, s mindent alaposan szemügyre vett, körbeszimatolt, mivel fajtájára nézve kopó volt, nagyon jól érezte a szagokat, illatokat, s megtalálta az elrejtett dolgokat is.

– Valami nagyon finom illatot is érzek. – S már ott is volt a süteményes tálnál.

– Ez az új süteményem, ennek az illatát érzi.

– Hm... de érzek valami idegen szagot is... – elindult az ablak irányába, oda, ahol Sára kimászott.

– A tettes itt ment ki...

– Én tudom ki volt az! Szarka Sára, mert ő csalt el itthonról, hogy eltávolítson, amíg ő ellopja a receptemet – mondta Levendula anyó.

Töviről-hegyire elmesélte a beszélgetésüket. Praliné megerősítette ezt, hisz ő meg hazafelé találkozott vele.

A jó kopó felügyelő örült, hisz akkor már tudható, ki az elkövető, csak el kell kapni. Elindult a szagnyomon, hogy minél előbb elkapja Szarka Sárát. Hamarosan Sára lakásához ért, de nem volt otthon. Ment a nyomokat követve, s megérkezett Róka Robi lakhelyéhez. A rókalyuk csengőjét hiába rázta, senki sem jött ki.

– Na, akkor ezek ketten együtt vannak, mert érzem a szagokból. – S indult tovább. De aztán a nyomok befejeződtek, a rosszcsont Robi borsot szórt az útra. Furfang felügyelő csak prüszkölt, trüszkölt. Visszament az irodájába, s körözést adott ki a két lóköttő ellen.

– Írja, kedves Mókus kisasszony, s majd vigye és tegye ki minden fára, odúra.

KÖRÖZÉS! FIGYELEM!!!!

Szarka Sára és Róka Robi ellopták Levendula anyó titkos receptjét! Jelenleg szökésben vannak. Aki látja őket, jelentse be az Erdei Nyomozóirodában, Furfang felügyelőnél!

Mókus kisasszony fürgén szaladt vele, s mindenhova kitűzte.

Ez alatt Vaddisznó Vazul örömmel olvasgatta a receptet, s feljegyezte, mi minden kell majd a süteményhez. A két latort, Sárát és Robit pedig egy barlangba zárta, mert persze esze ágában sem volt fizetni nekik. Menyét Manyi jött segíteni a sütemény elkészítésében. Vazul elküldte az Erdei ABC-be Manyit, hogy mindent vásároljon meg, s este titokban megsütik a süteményt, és a holnapi versenyen ezt fogják bemutatni.

2. rész

Másnap reggel vidáman énekelt Rigó Rézi és mindenkivel tudatta, hogy ma van a nagy Erdei cukrászverseny, a tisztáson már állnak az asztalok, s hamarosan kezdődik a kóstolgatás.

– Halló, halló, itt a rigó!

Kezdődik a nagy dáridó.

A tisztásra gyertek nyomban,

Finom sütik várnak ottan!

Az asztalokon már szép terítők voltak, minden versenyző igyekezett minél szebben tálalni a sütijét. Őz Ödön özgerincet szolgált fel, különleges csokiöntettel. Uhu bagoly beigliit készített, titkos töltelékkel. Mókus Mancsi mókus csemegét

hozott, ami többféle gyógynövényt is tartalmazott. Levendula anyó egy másik süteménnyel, levendulás csokoládé felfújttal állt elő. Ez is nagyon finomra sikerült, de a tegnapi különleges sütijét meg sem közelítette.

Mindenki kínálgatta a portékáját.

– Egyék, vegyék a finom mókus csemegét! Erre, erre! Mókusok finom eledele, de a vendégeknek is csemege! – kiabálta Mancsi.

– Ez a beigli ízes nagyon, ha nem ízlik, akkor egyedül befalom! – huhogta Uhu.

– Ide, ide! Nyusziknak kedvezmény! Kóstoljátok, vigyétek! – kínálta a nyúl-nyalókát Nyuszi Anna.

– Nálam ma különleges sünsalátát is kaphattok! Persze hoztam süntortát, amiben fantasztikus krém van! A tuskék csokiból készültek! – dicsekedett Sün Stefi.

Az erdei zenekar is hangolni kezdett, majd zenélni kezdtek:

Erdő, erdő, kerek erdő.
Ma lesz a szuper döntő.
Cukrász sütik finomak,
Ma mindenki jól mulat.

Van itt minden, kóstoljátok,
Hogyha ízlett, szavazzatok!
Nyúlnyalóka, finom torta.
Özgerinc és sünsaláta.

Erdő, erdő, kerek erdő.
Ma lesz a szuper döntő.
Mulass jól s egyél sokat!
De add le a szavazatodat!

Egyre többen jöttek a vásárba. A szavazatokat egy ládába kellett bedobni, amit Borz Bálint őrzött, figyelve arra is, hogy mindenki csak egy szavazatot adjon le.

Megérkezett Vaddisznó Vazul is. Kipakolta az asztalra a süteményét. Hogy ne lehessen ráismerni Levendula anyó sütijére, és ne látszódjanak a levendula darabkák, Manyival leöntötték barna és fehér csokival. De az illatát így is lehetett érezni. Permetezett a levegőbe mindenfélét Vazul, hogy elnyomja a süteménye erős levendula illatát, de sikertelenül. Az pedig tudvalevő, hogy mindig csak Levendula anyó használt ezidáig levendulát az ízesítésre. Hamarosan ott állt Furfang felügyelő, akit az erős levendula illat csalt oda.

– No, Vazul, ezt az illatot éreztem Levendula anyónál tegnap! Most megvagy! Te loptad el a receptet! Ezennel letartóztatlak!

– Ééén! Felügyelő úr! Hogy férnék én be és ki azokon a pici ablakokon? – kérdezte kajánul.

Anyó házának ablakai valóban aprócskák voltak, s azon Vazul tényleg nem férne se be, se ki. Furfang megvakarta a fejét, épp szólni akart, amikor megjelent Sára és Robi.

– Ő lopatta el velünk a receptet, kedves felügyelő! – kiáltották egyszerre.

– De fizetni meg nem akart. Még jó, hogy ki tudtunk szabadulni! – kiabálta Róka Robi.

– Menyét Manyi is segített neki! – rikácsolta mérgesen Szarka Sára.

– Akkor az egész bandát letartóztatom! Szimat tizedes! Bilincselje meg őket!

Azzal elvitték a három jómadarat. Manyit is elkapták, amikor épp el akart szaladni a tisztásról. A receptet Vazul házában megtalálták.

– Az eredményhirdetés következik! – kiáltott Borz Bálint. – A mai Erdei cukrászversenyt... – itt szünetet tartott, – Levendula anyó levendulás csokoládés felfújtja nyerte!!!! Így idén is ő viheti el az Erdei kupát!

– Kedveseim! Holnap mindenkit szeretettel várok a házamhoz, elkészítem nektek azt a finom süteményt, aminek ellopták tőlem a leírását, de hála Furfang felügyelőnek, megvan a recept! – kiáltotta Levendula anyóka.

– Én pedig készítek bodzaszörpöt, zselét, hogy még teljesebb legyen a lakoma! – mondta Bodza néne.

Az állatok éljenezni, tapsolni kezdtek. Az együttes újra dalba kezdett. Az erdő lakói estig mulattak, ettek-ittak, táncoltak.

A négy gazfickó az erdei dutyiban csücsült, s kénytelenek voltak megelégedni a feléjük szálló finom illatokkal.

A tolvaj szarka

Mesebeli kerek erdőben élt Szarka Sára. Természeténél fogva vonzódott a fényes tárgyakhoz. Gyakran bizony el-elcsent néhány dolgot az erdőben élő állatoktól és a kirándulóktól.

Most is épp nagy ribillió támadt az erdőben, mert eltűnt egy csodaszép gyűrű. Ezt az ékszert Róka Robi a leendő feleségének szánta. Mi lesz most! Holnap lesz az esküvő és a gyűrű sehol!

Az erdőben mindenki keresett-kutatott, de a gyűrű nem került elő.

Szarka Sára is úgy tett, mint aki lázasan keres. Beesteledett. Szomorúan tértek nyugovóra az erdei állatok. Sára izgatott volt, nem tudott elaludni. Félt, nehogy az ő fészkébe is bekukkantson holnap valaki. Nézegette az összelopkodott kincseit. Volt ott csillogó fólia, apró ezüstös gyöngyök, csatok, rézgomb, nyaklánc és még sok fényes holmi.

Egy fa csúcsáról nézte a holdat és a csillagokat.

Egyszer csak hangot hallott:

– Ejnye, Sára! Nem szép dolog másoktól elemelni dolgokat!

Sára nézett jobbra, nézett balra, de nem látta, hogy ki szól hozzá.

– Én vagyok! – nevetett csilingelő hangon egy fényes csillag. – Láttalak, amikor tegnap este elemelted a rókától. Vissza kell adnod, mert hogy lesz esküvő gyűrű nélkül? És különben is! Lopni nem szép dolog!

A szarka lehajtotta a fejét.

– Nem tehetek róla, imádom a csillogó dolgokat!

– Ha visszacsempészed a rókának, akkor adok neked valamit! No és nem árullak el a bagolynak, aki most is keresgél, hisz ő ilyenkor lát jól.

A szarka a róka házához osont, s a küszöbre letette a gyűrűt. Egy darabig még nézte, aztán fájó szívvel, de visszament a kis csillaghoz.

– Tessék! Itt az ajándékod! – mosolygott a csillagocska.

Egy kis tükörcserépre mutatott.

– Ha ezt a nap felé tartod, csillog-villog. Sőt! Még nézegetheted is magad benne!

Sárának nagyon tetszett az ajándék. Ilyen kincse még nem volt. Késő estig illegett-billegett a tükör előtt. Reggel a nap felé fordította a kis tükrét és nézte, ahogy visszaveri a nap sugarait.

Róka Robi pedig reggel, amikor kilépett az ajtaján, látott valamit megcsillanni a napfényben. Mikor meglátta, hogy a gyűrűje az, majd kiugrott a bőréből. Most már nyugodtan készülődhetnek.

Békák

Tavasztündér

Évapó már nagyon várta a tavasz jöttét. Nem tudta elképzelni, mi történhetett a Tavasztündérrel. Hiába kukucskált bele a távcsövébe, csak annyit látott, hogy a tündér még mindig alszik.

Kérdezgette a fákat, a madarakat, a fűszálakat... Egy kis csiga hozta a hírt, hogy a gonosz boszorkány nem akarja, hogy napsütéses szép idő legyen, ezért álomport szórt szét, s így a kis tündér nem tud felkelni. Évapó törte a fejét, mit tegyen.

Hogyan tudná felébreszteni a Tavasztündért? Szólt a kismanóknak, hogy segítsenek neki. Közös tervet eszeltek ki, hogy járhatnának túl a boszorka eszén, hogy ébreszthetnék fel az alvó tündérkét.

A manók minden állatnak, madárnak, virágnak szóltak, hogy segítsenek. A madarak mind-mind dalra fakadtak. A virágok illatozni kezdtek, a fák zörgették ágaikat. Az apró manók tavaszi dalokat énekeltek. A nagy zenebonára a Nap is kikukucskált a felhők mögül. Először csak gyengén, majd egyre erősebben sütött. A fák zöldülni kezdtek, a fűszálak is erőre kaptak. S lássatok csudát! A Tavasztündér ébredezni kezdett. Nyújtózkodott, kidörzsölte a szeméből az álomport.

– Hú, de jót aludtam!

Ahogy kinézett a palotája ablakán, látta, hallotta, hogy mindenki énekel, lármázik. A kis csiga mesélte el neki, hogy mi történt. Tüstént munkához látott a Tavasztündér. Varázspálcájával suhintott egyet: minden fa, bokor zöldbe borult. Kibújtak a tavaszi virágok is, visszatértek a költöző madarak, hangos csivitelésbe, kelepelésbe kezdtek. A virágok úgy illatoztak, hogy ezt már a gonosz boszorkány végképp nem tűrhette, és elviharzott, mérgesen rázva az öklét. A Tavasztündér csilingelve kacagott, amit Évapó is meghallott a palotájában.

Belekukkantott a távcsövébe, s látta, minden úgy van, ahogy kell.

Tavasz köszöntött a földre, az emberek is jókedvűen indultak a dolgukra. A csúnya, rossz idő eltűnt. A napsütés mindenki arcára mosolyt csalt.

Beköszöntött a tavasz.

